

гинути з тілом і душею, аби тільки добратись до своєї панії і підститись над нею. Тим часом старости з околичних сіл прибули до міста з свіжими силами і присмирили повстанє: одних бунтарів вони забивали на місци, інших заковували в кайдани і закидали до темниць, коли ж не стало вже ні кайданів, ні місця в темницях, держали їх за сторожею в приватних домах.

„Справа розбиралась в трибуналі. Там отих злочинців судили — і декритували: схизматичьких попів вигнати з Острога, бунтарів, що були за сторожію, карати мечем, ватажків і верховодів бунту також скарати на горло — кого четвертувати, колесувати, зварити в смолі, а кому одрубати руки, поламати кости, зняти з живих шкуру; домівки ж бунтівників зрівнати з землею і містя, де вони стояли посипати солюю.

„Коли в Острозі довідались про такий трибунальський декрет, то плач і несвітський лемент знялись по цілому місту. Заможні міщане давали по кілька тисяч гривень, щоб відкупитись від кари. Закованих бунтарів повезли до замку для вислухання декрету, але там вони почувли инший, милостивий декрет своєї панії: вона звеліла їх роскувати і, замість того, щоб вести на кару, казала повести їх до їдальні, простила їх вину і, нагодувавши, пустила їх до домів. Плач повернув ся на радість; всі славили милосерде своєї панії, і через сю ласка-